

FERNANDO PESSOA
Huzursuzluğun
Kitabı

ÇEVİREN: SAADET ÖZEN

40. BASKI

♥ can
modern

FERNANDO PESSOA
HUZURSUZLUĞUN
KİTABI

Can Modern

Huzursuzluğun Kitabı, Fernando Pessoa

Çeviri: Saadet Özen

Livro do desassossego

© 2006, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2006

40. basım: Mart 2024, İstanbul

Bu kitabın 40. baskısı 7 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Pınar Savaş

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-3686-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah., Eski Büyükdere Cad., İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

FERNANDO PESSOA
HUZURSUZLUĞUN
KİTABI

ANLATI

Çeviri
Saadet Özen

♥can

Fernando Pessoa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzaklıklar, Eski Denizler, 2009

Anarşist Banker, 2020

FERNANDO PESSOA, 1888'de Lizbon'da doğdu. 1896-1905 yılları arasında Güney Afrika'da yaşadı ve İngiliz eğitimi gördü. Portekiz modernizminin öncülerinden olan Pessoa, ilk şiirlerini 1912'de Portekiz Rönesans hareketinin yayın organı *Aguia* dergisinde yayımladı. Aynı yıllarda, düzyazı metinler, eleştiri ve denemeler yazdı. 1913'te fütürist harekette yer aldı ve Sá Carneiro'yla birlikte Portekiz öncü edebiyatını başlatarak, Paulismo akımını yarattı. Pessoa 1935'te Lizbon'da öldüğünde ardında yayımlanmış sadece dört kitap bıraktı. 25-27 bin arasında elyazması fragmanı vardır.

SAADET ÖZEN, Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'nin ardından İstanbul Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'nden mezun oldu; yüksek lisansını Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'nde tamamladı, halen EHESS'te Osmanlı tarihi alanında doktorasına devam ediyor. Bir dönem turist rehberliği yaptı, belgesel sinema alanında araştırmacı ve metin yazarı olarak çalıştı. Yayın dünyasına 1996'da Payel Yayınları'nda düzeltmenlik işiyle dahil oldu. 1997'den 2005'e kadar Can Yayınları'nda editör olarak çalıştı. 2020'de Everest Yayınları'nın yayın yönetmenliğini üstlendi. Bu sırada pek çok farklı yayınevi için Fernando Pessoa, Amin Maalouf, José Saramago, José Maro de Vascancelos, Paulo Coelho, René Guillet, Luis Sepulveda, Albert Cohen gibi yazarların kitaplarını Türkçeye çevirdi. Notre Dame de Sion, *Yüz Elli Yılın Tanığı* (YKY, 2006) ve *Çukolata: Çikolatanın Yerli Tarihi* (2014 Dünya Kitap Gastronomi Ödülü) adlı tarih araştırmalarına imza attı.

İçindekiler

Çevirmenin önsözü	11
Mário de Sá-Carneiro'ya mektup	17
OLAYSIZ BİR ÖZYAŞAMÖYKÜSÜ	21
BÜYÜK METİNLER	563
I “Uyuyan suların Madonnası...”	565
II “Ölü hayatımın olanca ağırlığını duyuyorum üzerimde”	586
III “Görünen âşık”	600
IV “İyi hayal kurma sanatı üzerine”	611
V “Duyumcu”	635
VI “Çıkmamış yolculuk”	649
EKLER	663
I Vicente Guedes'in adının geçtiği metinler	665
II Bavyera Kralı II. Ludwig için cenaze marşıyla ilgili parçalar	668
III <i>Huzursuzluğun Kitabı</i> 'na dahil edilmemiş parçalar	670

Çevirmenin önsözü

“Var olan tek sır, bir sır olduğunu düşünen insanların olmasıdır,” demişti Álvaro de Campos ya da ardında saklanan Pessoa, “Sürülerin Bekçisi”nde. Ölümünden epey sonra, yirminci yüzyılın ortalarına doğru keşfedilen Pessoa’yı düşünürken, özellikle etrafını saran efsane halesini aşmak zorlaştığında bu sözü hatırlamak, onun gerçek özüne yaklaşmak için yararlı olabilir. Bugün dünya edebiyatının en önemli yazarlarından sayılan Fernando António Nogueira Pessoa’nın yaşamöyküsü, Octavio Paz’ın “Şairlerin yaşamöyküsü yoktur; onların yaşamöyküsü, yapıtlarıdır” sözünü doğrularcasına birkaç cümleyle özetlenebilecek kadar yalın ve durgun: 1888’de Lizbon’da doğdu. Babası o küçükken öldü. Üvey babası Portekiz’in Güney Afrika konsolosu olduğu için okula Durban’da başladı, 17 yaşında da Lizbon’a döndü.

Lizbon’da birtakım başarısız iş kurma girişimlerinden sonra ithalat-ihracat firmalarının İngilizce ve Fransızca yazışmalarını yaparak hayatını kazanan Pessoa, ömrünü Tejo Nehri’ne bakarak, Portekiz halkının okyanuslara, eski imparatorluklara duyduğu büyük özlemi seyrederek geçirdi. Terreiro do Paço’da, Martinho da Arcada Kahvesi’nde ya da Bairro Alto’daki Brasileira’da dostlarıyla edebiyat konuştu. Sağlığında yayımlanan yapıtları olduysa da, esas olarak ölümünden sonra, yazılarını topladığı sandığın bulunmasıyla ün kazandı; yaklaşık 27 bin sayfaya yayılan, farklı türlerde eserler vermişti Pessoa ve bunların büyük bir kısmını kendi adıyla değil, birer yaşamöyküsüyle, kişilikle, hatta edebî duruş ve tarzla donattığı 70 ayrı

kurmaca yazarın, dış kimliğin adıyla imzalamıştı.

Pessoa'nın yarattığı yazarların en ünlüleri kötü bir Portekizceyle, ilkel doğa şiirleri yazan Alberto Caeiro, pagan dinlere inanan hekim Ricardo Reis, "içinde bir Yunan şairi barındıran Whitman" diye tarif edilen Álvaro de Campos'tur. Pessoa Alberto Caeiro'nun ortaya çıkışını "İçimde ustam doğdu," diye anlatır. Meşhur sandıktaki öbür yazarlar arasında Fransızca ya da İngilizce yazarlar, kadınlar, yarım kalmış karakterler vardır. Tek bir insanın ruhunda yaşayan, bu tüyler ürpertici yazarlar kalabalığının bir efsaneye dönüşmesi doğal olsa da, genellikle göz ardı edilen, Pessoa'nın yarattıklarını sağlığında bir sır olarak saklamadığıdır. Yakın arkadaşları olan Mário de Sá-Carneiro, José de Almada-Neigreiros, Luís de Montalvor gibi yazarlarla onları paylaşır, dergilerde onların imzasıyla şiirler, makaleler yayımlatırdı.

Her ne kadar Pessoa, başta Kafka olmak üzere ölümünden sonra keşfedilen pek çok yazar gibi yalnızlığın sıkıntısıyla adeta bilinçli bir çabadan çok bir içgüdüyle yazan bir yazar görüntüsü verse de, öncelikle kendinden önceki yazar kuşaklarının yapıtlarını tanyan, edebiyat arenasında boy gösteren, tartışmalara giren bir edebiyatçıydı. 1915'te iki sayı çıkabilen *Orpheu* dergisinde, eleştirmenlerin kıyasıya eleştirdiği yenilikçi sözler sarf etmişti. 1921'de birkaç arkadaşıyla birlikte *Oli-sipo* adında bir yayınevi-kitabevi kurmuştu. 1922'den itibaren *Contemporânea* edebiyat dergisine katkıda bulunmuş, 1924'te ise *Athena* dergisinin kurucuları arasında yer almıştı. Ölümünden bir yıl önce yayımlanan, sağlığında çıkan tek kitabı olarak kalan *Mensagem*'le Antero de Quental Ödülü'nü almış, Salazar'ın başkanlık ettiği ödül törenine katılmamıştı. 1935'te ise, sansürden dolayı Portekiz'de bir daha hiçbir şey yayımlatmaya karar vermişti.

Pessoa'nın efsanesinde en dokunaklı ve büyüleyici olan kendini kimliklerle çoğaltmasından ziyade, bu kimlikleri yaratmaya onu iten "başlı başına edebiyat, bütün edebiyat" olma isteği, apayrı renklere büründürmeyi bildiği diliyle, ifade gücüyle yapıtının kendisidir. Farklı yazarları var ederken, yalnızlığın ve varoluş sıkıntısının ne olduğunu kendine, kendi üzerinden de onlara göstermek ister gibidir. Bu haliyle, Anatole France'ın 1887 yılında yayımlanan *Les Fous Dans la*

Littérature (Edebiyatta Deliler) makalesinde verdiği örneği hatırlatır: Anatole France'ın çocukluğundaki bir komşunun hikâyesidir bu. Yaşlı adam oğlunu kaybetmiş, o andan itibaren de sırtına bir döşek yüzü geçirip öyle dolaşmaya başlamıştır. Bir de, oğlu sanki hiç var olmamış gibi davranmakta, ne ölümünden ne yaşadığı günlerden, anlarından hiç bahsetmemektedir. Bir ev ortamına girip de sırtındakini çıkarması gerektiğinde bastonunu bir omurga gibi örtünün içine koyar, başındaki topuza da şapkasını takar. Sonra bir süre bu biçimsiz cesedi seyreder.

Pessoa'nın Anatole France'ın anısındaki seyirci mi, yoksa boş ceset mi olduğunu anlamak kolay değil elbette, hele Bernardo Soares gibi, Pessoa'nın "yarı-dış kimlik" olarak nitelendiği, Pessoa'ya çok yakın bir karakter söz konusu olduğunda. Soares, *Huzursuzluğun Kitabı*'nin yazarı olarak yaratılmıştı. *Huzursuzluğun Kitabı*, kurmaca bir karakterin kendi hayatını anlattığı bir roman olarak görülebilir; ancak yazarla kahramanı sık sık birbirinin yerine geçtiğinden, Pessoa'nın hayatla ilgili kendine ait olan ve olmayan düşünceleri döktüğü, evirip çevirdiği bir denemeler, anlatılar toplamı olarak da kabul edilebilir. Pessoa bu kitap üzerinde 1913'ten itibaren çalışmaya başlamış, ölümüne dek parça parça yazmaya da devam etmişti. Sandık açıldıktan sonra, dağınık metinler bir araya getirilmeye başlandı ve 1982'de Portekiz'de yapıt ilk kez olarak basıldı, daha sonra, yeni bulunan parçaların eklenmesiyle, elyazmalarında yanlış okunmuş yerlerin düzeltilmesiyle yeni basımlar yapıldı. Dünyayı seyretmekle yetinmek isteyen, eylemsizliği en yüce erdem ve gerçek yaşam olarak gören Soares, Pessoa için belki de dünyanın ve yaşamanın ne olduğunu gösteren bir perdedir. *Huzursuzluğun Kitabı* aynı zamanda, bir edebiyatçının ulaşmak istediği yapıtla kâğıda dökülebildiklerinin arasındaki mesafedir de; hayal edilenin soluk, titrek bir sureti, gölgesi olarak kalmaya, kusurlu olmaya mahkûmdur; tıpkı bütün kitaplar ve bütün çeviriler gibi.

* * *

Bu kitap, *Le livre de l'intranquillité* başlıklı Fransızca çeviriden (yay. Christian Bourgois, 1999) Portekizce orijinaliyle

karşılaştırılarak Türkçeye çevrilmiştir. (Portekizce baskısı: *Livro do desassossego*; ed. Richard Zenith, Assirio & Alvim, 2001)

Dipnotlar, aksi belirtilmedikçe kitabın Portekizce ve Fransızca baskılarına yayınevlerinin, metinleri derleyenlerin ve çevirmenlerin koyduğu notlardır. Türkçeye çevirenin notları “Ç.N.” kısaltmasıyla belirtilmiştir. Orijinal elyazması metinlerde okunamamış olan yerler ya da cümlelerdeki eksiklikler çeviride [...] işaretiyle gösterilmiş, ana metinlerde birkaç farklı şekline rastlanan ifadeler dipnotlarda belirtilmiştir.

SAADET ÖZEN

Öyleyse kim kurtaracak beni var olmaktan?

Hayatımı toprağa veriyorum.

F. P.

Mário de Sá-Carneiro'ya mektup¹

14 Mart 1916

Bugün size bu satırları duygusal bir ihtiyaçtan ötürü, sizinle karşılıklı konuşabilmek için yanıp tutuduğum için yazıyorum. Kolayca tahmin edebileceğiniz gibi, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Dipsiz bir bunalımdayım bugün – hepsi bu. Sözlerimin saçmalığı halime tercüman olsun.

Asla bir geleceğe sahip olmamış olduğum günlerden birindeyim. Karşımda yalnızca, bir sıkıntı duvarıyla kuşatılmış, taş kesilmiş bir şimdi var. Irmağın karşı kıyısı, karşıda bulunduğuna göre, asla bu taraftaki kıyı değil; çektiğim acıların tek nedeni de bu. Nice limanlara yanaşacak gemiler var elbette, ama hiçbiri hayatın ıstırap vermez olduğu limana varmayacak, her şeyi unutabileceğimiz bir rıhtım da yok. Üstünden çok zaman geçti bunların, ama benim hüznüm hepsinden eski.

Ruhum bu haldeyken, hayatın hırpaladığı dertli bir

1. Pessoa bu mektubu *Huzursuzluğun Kitabı*'na almak istiyordu. Pessoa'nın yakın dostu olan Mário de Sá-Carneiro, Portekiz'in en önemli modernist şairlerinden biriydi; bu mektubun yazılmasından altı hafta sonra yirmi altı yaşında, Paris'te intihar etti.

çocuk olduğumu bedenimin tüm bilinciyle hissediyorum. Bir köşeye atılmışım, oyunlar oynayan başka çocukların seslerini duyuyorum. Dalga geçer gibi verdikleri kırık, teneke oyuncağı sımsıkı kavriyorum. Bugün, 14 Mayıs, saat akşam dokuzu on geç, hayatımın bütün tadı, bütün değeri işte bundan ibaret.

Tutsaklığımın sessiz pencerelerinden gördüğüm bahçede bütün salıncaklar dalların üzerinden aşırılmış, şimdi öylece sarkıyor; en tepeye dolanmışlar; yani, firar ettiğimi düşleyecek olsam, zamanı aşmak için güvenebileceğim salıncaklarım bile yok.

Şu an, edebiyatı bir kenara bırakacak olursak, ruh halim aşağı yukarı böyle işte. Denizci'deki¹ karakterlerden biri gibiyim, gözlerim ağlamayı düşünmekten yanıyor. Hayat fısır fısır, yudum yudum, dura dura canımı yakıyor. Tüm bunlar, cildi şimdiden dağılmaya yüz tutmuş bir kitaba küçücük harflerle basılmış.

Bu satırları size değil de bir başkasına yazıyor olsaydım, dostum, mektubumun samimiyetine, aralarında isterikçe bir bağ olan bunca şeyin, hayatım olarak hissettiğim şeyden bir anda, kendiliğinden fıskırıverdiğine yemin etsem zor inanırlardı. Ama siz, bu sahnelenmesi imkânsız trajedinin burası ve şimdi ile ağzına kadar dolu, elle tutulur bir gerçeklik olduğunu, yapraklar nasıl yeşerirse, bunun da benim ruhumda öyle cereyan ettiğini anlayabilirsiniz.

Prens, işte bu yüzden hiç saltanat süremedi. Saçma sapan bir cümle bu. Ne var ki saçma cümleler, insanda hüngür hüngür ağlama isteği uyandırabilirmiş meğer.

Mektubu yarın postaya vermezsem muhtemelen

1. Pessoa, *O Marinheiro* adlı oyununa göndermede bulunuyor. Bu yapıtta, bir ölünün başında bekleyen üç karakter, hayalî bir denizci yaratırlar, bir de "tam hissedecek gibi olduklarında" araya giren beşinci bir karakter vardır. (Ç.N.)

bir daha okurum ve içinden bazı yerleri ve bazı ifadeleri benim *Huzursuzluğun Kitabı*'na almak için daktiloya çekerek oyalanırım. Ama bunu düşünmek, şu an mektubu yazarkenki samimiyetimi de, samimiyeti acı verici, kaçınılmaz bir duygu olarak hissetmemi de zedelemiyor.

Son havadisler bunlar. Almanya ile savaş çıkabilir bir de, ama acı denen illet, zaten çoktan musallat olmuştu insanlara. Hayatın öbür yakasında, bir karikatürün alt yazısı gibi kalır herhalde savaş.

Tam olarak delilik sayılmaz bu halim, ama delirenler herhalde kendilerine acı veren şeye teslim oluyordur, ruhundaki sarsıntılardan yavaş yavaş zevk almayı öğreniyordur – hissettiklerim de buna pek uzak sayılmaz doğrusu.

Hissetmek – ne renktir acaba?

Sizi binlerce kez kucaklıyorum, kalbim sizinle, daima sizinle.

FERNANDO PESSOA

Not: Mektubu bir solukta yazdım. Şimdi yeniden okurken görüyorum ki, yarın size göndermeden önce bir kopyasını almam şart. İçdünyamı bu kadar eksiksiz olarak; bütün duygusal ve zihinsel yönlerini, temelinde yatan isteri-nevrasteniyi, en çarpıcı özellikleri olan, özbilincinin içindeki kavşaklarını, kesişme noktalarını ortaya koyarak tasvir edebildiğim pek nadirdir..

Bana hak veriyorsunuz, değil mi?

OLAYSIZ BİR
ÖZYAŞAMÖYKÜSÜ

H.K.

Lizbon'da¹ bazı küçük lokantalarda ve bistrolarda, giriş katında eli yüzü düzgün bir salon, onun üstünde de bir asmakat bulunur. Asmakatların, demiryolunun geçmediği küçük şehirlerdeki lokantaları anımsatan, ağır, ev havasında bir rahatlığı vardır. Pazar günleri dışında pek kimsenin uğramadığı bu yerlerde çoğu zaman epeyce tuhaf tiplere, hayatın bir köşeye ittiği, hiçbir ilginç tarafı olmayan insanlara rastlanır.

Hayatımın bir döneminde, hem huzurlu bir yer aradığımdan, hem de fiyatları makul olduğu için, ben de böyle bir asmakatın müdavimi olmuştum. Orada, akşam saat yedi sularında yemeğimi yerken hemen hep rastladığım biri vardı; ilk başta pek gözüm tutmadıysa da, sonradan yavaş yavaş içimde bir ilgi uyandı.

Otuz yaşlarında, oldukça iri bir adamdı bu; oturduğunda aşırı kambur duruyor, ayaktayken sırtı biraz düzeliyordu; üstüne başına pek özenmiyordu belki, ama tamamen kendini salmış da denemezdi. Dikkat çekici bir tarafı olma-

1. Fernando Pessoa'nın Bernardo Soares'i takdimidir.

yan solgun yüzünde, hatlarına herhangi bir özellik katmayan acılı bir hava seziliyordu. Bunun altında ne tür bir acının yattığını anlamak kolay değildi – birçok ıstırapı kendinde toplamıştı adeta, mahrumiyet, bunalım, kayıtsızlıktan doğan acı, ki kayıtsızlık da zaten aşırı acı çekmekten olur.

Akşam yemeğini hep hafif geçiştiriyor, kendi eliyle sarıldığı sigaraları içiyordu. Çevresindeki insanlara karşı olağanüstü dikkatliydi; kuşkuyla değil, özel bir ilgiyle inceliyordu onları; inceden inceye süzmeksizin onlarla ilgileniyor, gözünü yüzlerine dikip bakmaktan ya da kişiliklerini okumaya çalışmaktan kaçınıyordu. Ona karşı ilgimi uyandıran da bu tuhaf hali oldu.

Giderek gözümde netleşmeye başladı. Belli belirsiz de olsa, yüzündeki çizgilerde bir zekâ parıltısı yakalamıştım. Ne var ki ifadesine öyle bir bitkinlik, yürek sıkıntısından ileri gelen öyle buz gibi bir durgunluk sinmişti ki, daha ötesini okumak zordu.

Günün birinde tesadüfen, garsonlardan birinden, lokantaya yakın bir büroda muhasebecilik yaptığını öğrendim.

Bir keresinde sokakta, tam pencerenin önünde bir olay oldu; iki adam kavgaya tutuştu. Ben dahil, asmakatta kim varsa herkes pencerelere koştu; tabii sözünü ettiğim adam da. Ona öylesine bir laf attım; o da bana aynı perdeden yanıt verdi. Sesi, umutların artık kâr etmediği, bunun için de her şeyden umudunu kesmiş insanlarınki gibi donuk, pütürlüydü. Ama akşamcı lokanta arkadaşım hakkında böyle kesin konuşmakla belki de saçmalamış oluyordum.

Bilmem neden, o günden sonra onunla selamlaşır olduk. Derken, belki de saçma bir tesadüf sonucu, ikimizin de saat dokuz buçukta lokantada bulunduğumuz bir akşam, ağır aksak bir sohbeta başladık. Bir ara bana, yazıp

yazmadığımı sordu. Evet, dedim. Ona yeni çıkan Orpheu¹ dergisinden söz ettim. Dergiye övgüler yağdırdı, hatta göklere çıkardı ki, cidden hayret ettim buna. Şaşırdığımı ona söylemekten de çekinmedim, çünkü Orpheu'da yazanların sanatı, aslında topu topu üç beş okura hitap eden cinstendi. Belki bu okurlardan biri de benimdir, dedi. Hem zaten o sanatın önünde yeni bir kapı açmadığımı da ekledi; ve sonra utana sıkıla, yapacak daha iyi bir şeyi, gidecek bir yeri, görüşeceği dostları olmadığı, okumaktan da fazla zevk almadığı için, kaldığı pansiyonda, akşamları yazı yazarak vakit geçirdiğini söyledi.

* * *

Yaşadığı iki odayı –ister istemez bazı temel ihtiyaçlardan vazgeçmek pahasına– pek ahım şahım olmasa da, gene de lüks döşemişti. Üzerine oturulan eşyalara –derin ve yumuşak koltuklar almıştı–, perdeler ve halılara ayrı bir düşkünlüğü vardı. Böylelikle “çektığı acıya saygınlık katacak” bir iç mekân yarattığını söylüyordu. Modern tarzda döşenmiş bir oda da olsa, sıkıntı insanın rahatını kaçırır, fiziksel bir acıya dönüşürmüş.

O güne dek, mecburiyetleri olmamıştı. Çocukluğunda insanlardan uzak durmuştu. Ne bir gruba katılmış, ne de okula gitmişti anlaşılın.² Asla sürüye dahil olmamıştı. Onun başına, başkalarının da (belki de kim bilir, herkesin) başına gelen gelmişti: Hayatındaki beklenmedik olaylar, içgüdülerine göre, içgüdülerinin çizdiği yolda şekillen-

1. Pessoa'nın 1915'te kurduğu, yalnızca iki sayı çıkan, kısa ömrüne rağmen büyük önem taşıyan dergi.

2. Bu bilgi Pessoa açısından doğru değil: Pessoa on altı yaşında Durban'da bir İngiliz okuluna gidiyordu ve hatta okul birincisiydi. Daha sonra, Durban Üniversitesi'ne, ardından Lizbon Üniversitesi'ne devam etti.

mişti – hiç kıpırdamamak, hayattan kopmak yönünde.

Devletin ya da toplumun dayattığı zorunluluklarla uğraşmak zorunda kalmamıştı hiç. İçgüdüsel ihtiyaçlarını bile görmezden gelmişti. Sevgili ya da dost olabileceği insanlara hiçbir nedenle yakınlık duyamamıştı. Onun içdünyasına bir ölçüde de olsa, kabul edilen tek varlık oldum. Bununla birlikte –baştan beri ödünç bir kişiliğin; onun kişiliğinin ardına gizlenerek yaşamış olmam bir yana, dostluğunun samimiyetinden de şüphe duymama rağmen–, günün birinde, kitabımı emanet etmek üzere birine ihtiyaç duyacağımı sezmiştim, nitekim böyle oldu. İlk başta, onun belli bir niyetle, kitabı yayımlansın diye bana yanaşmış olduğunu fark edince biraz kırıldım doğrusu; gene de bir psikoloğa yaraşan biricik kıstasın penceresinden baktığımda, ilk baştaki umudunu boşa çıkarmadığımı ve hep onun dostu olarak kaldığımı düşününce keyif alıyorum şimdi.

İlginçtir; tesadüfler de denk gelmiş, tam da derdine deva olabilecek, benim gibi bir insanı karşısına çıkarmıştı.

1

H.K.

Başlangıç metni

29 Mart 1930

Gençlerin çoğunun Tanrı inancını yitirdiği ve bunu vaktiyle atalarının Tanrı'ya inandığı gibi, yani niye olduğunu bilmeden yaptığı bir zamanda doğdum. Ve insan ruhu düşünmek yerine hissettiğinden, bundan dolayı da doğal olarak eleştiriye yöneldiğinden, bu gençlerin çoğu Tanrı'nın yerine İnsanlığı koydu. Ben ne olursa olsun ait

olduğu ortamın hep kıyısında duran ve yalnızca bir parçası olduğu kalabalığı değil, aynı zamanda yanı başındaki büyük boşlukları da görebilenlerdenim. İşte bu nedenle Tanrı'yı onlar gibi büsbütün terk etmedim, ama İnsanlık düşüncesini de kabullenmiş değildim kesinlikle. Düşük bir ihtimal de olsa Tanrı var olabilirdi, bu durumda ona tapmak da gerekebilirdi; İnsanlık ise, adına insan denen bir hayvan türünü ifade eden, basit, biyolojik bir kavram olmaktan öteye gitmiyor, bu nedenle de herhangi bir hayvan soyundan daha fazla hak etmiyordu tapınılmayı. İnsanlık kültürü, Özgürlük ve Eşitlik gibi kutsal kavramlarıyla hayvanların tanrı sayıldığı, tanrıların da hayvan kafalı olduğu antik dinlerin dirilmiş hali gibi gelmiştir bana hep.

Tanrı'ya inanmadığımı biliyordum, fakat düpedüz bir hayvan sürüsüne de inanamazdım; böylece ben de bazı insanlar gibi kalabalıkların sınırında, yani halk arasında Çöküş diye tabir edilen o her şeye uzak noktada kaldım. Çöküş, bilinçaltının tamamen yitirilmesi demektir, çünkü bilinçaltı yaşamın temelidir. Kalp düşünebilseydi, atmaktan vazgeçerdi.

Yaşamayı bilmeden yaşayan bizlere (benim ender benzerlerime ve bana), her şeyi reddetmekten başka hayat tarzı, dünyayı seyretmekten başka yazgı kalıyor muydu? Dinle yaşamının ne olduğunu bilemiyorduk, inanca akıl yoluyla ulaşamayacağına göre bilemezdik de; insanın bir kenara atılabileceğine inanamıyor, bu açıdan düşününce kendimizi nereye koyacağımızı da bilemiyorduk; bu durumda sahip olduğumuz ruh, hayatı estetiğin gözüyle seyretmekte işe yarayabilirdi ancak. Böylece, dünyaların cafcıflı görüntüsüne yabancı, ilahî olana ilgisiz, insanı hor gören bireyler olarak, kendimizi, boşu boşuna, beyin sinirlerimize uygun düşen karmaşık bir Epikürosçuluğun bağrında serpilmiş amaçsız duygulara bıraktık.

Bilimin yalnızca temel ilkesini, yani her şeyin, bağımsız olarak tepki veremeyeceğimiz katı yasaların hükümünde olduğunu aklımızda tuttuk, ki tepki versek bile bu da ister istemez bu yasaların çerçevesinde gerçekleşirdi ve bunun, varlıkların ilahî bir yazgısının olduğunu söyleyen daha eski ilkeyle harfiyen uyuştüğunu fark ettik; böylece çabalamaktan, didinmekten vazgeçtik, tıpkı çelimsizlerin atletlerle aynı tempoda çalışmaktan vazgeçmesi gibi; ve hissedilenlerin yazıldığı kitaba eğilerek ona, yaşanmış derin bilginin tedirginliğini kattık.

Hiçbir şeyi ciddiye almaksızın, duygularımız dışındaki hiçbir şeyin gerçekliğinden emin olamayacağımızı aklımızdan çıkarmaksızın, bilinmeyen uçsuz bucaksız topraklar gibi yokladık duyguları, içlerinde bir sığınak aradık. Yalnızca estetiğin titiz seyircisi olmakla yetinmeyip seyrettiklerimizin hallerini ve sonuçlarını ifade etmek için çabaladık gerçi, ama kimselerin aklını çelmeye ya da iradesini etkilemeye niyetlenmeden kaleme aldığımız yazılar ya da dizeler, alt tarafı yüksek sesle, kendi kendimize okuduğumuz yazılar olarak görülebilir, amacımız okumanın verdiği öznel zevki tam olarak nesnel hale getirebilmektir.

Her yapıt kusurlu olmaya mahkûmdur, bunu çok iyi biliyoruz ve estetik açıdan, en az kendi yazdıklarımızı gönül rahatlığıyla seyredebiliriz. Ne var ki her şey kusurludur ve en güzel günbatımının daha güzeli, bize uykuyu getiren hafif yelin daha huzurlusu hep vardır. Dolayısıyla, dağları ve heykelleri aynı dinginlikle seyredeceğiz; geçen günlerin ve kitapların tadını çıkaracak, en önemlisi de her şeyi düşleyerek, hepsini en mahrem özümüzün bir parçası haline getirmeye çalışacağız. Bir yandan da tasvirler ve tahliller yapacağız; daha gerçekleştikleri anda bize yabancılaşacaklar; böylece, sanki günbatımının bize bir armağanıymış gibi keyif alabileceğiz onlardan.

Karamsarlar, meseleye bu gözle bakmazlar, sözgeli mi şu Vigny hayatı, vakit doldurmak için boş işlerle uğraştığı bir hapisane gibi görürdü. Karamsar olmak olayları en kötü ve acıklı tarafından almak demektir ve böyle bir tutum hem aşırı, hem rahatsız edicidir. Elimizde, ürettiğimiz yapıtın değerini ölçmek için hiçbir kıstas yok elbette. Tek derdimiz kendimizi oyalamak, bu doğru; ne var ki yazgısını unutmak için boş işlerle uğraşan tutuklular gibi değil, vakit geçirmek için yastık kenarı işleyen genç kızlar gibiyiz, hepsi bu.

Hayatı bir han olarak tahayyül ediyorum, çöküş arabası gelene kadar orada kalacaktım. Araba beni nereye götürecektir, bilmiyorum, çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Dört duvar arasında beklemek zorunda olduğuma göre, hanı bir hapisane olarak da kabul edebilirim, çeşit çeşit insanla karşılaştığım için, dostlukların yeşerdiği bir yer olarak da. Huysuz ya da görgüsüz biri sayılmam. Odasına kapanıp, kendini yatağa atıp gözünü bile kırpmadan bekleyip duranları kendi hallerine bırakıyorum; kulağıma hoş seslerin ve müziklerin çalındığı salonlarda gevezelik edenlere de ilişmiyorum. Kapının önüne oturup gözlerimi ve kulaklarımı manzaranın renkleriyle ve müziğiyle sarhoş ediyor, arabayı beklerken alçak sesle, yalnızca kendim için bestelediğim anlaşılmaz şarkıları söylüyorum.

Gece çökecek, o posta arabası kapıya dayanıp hepimize seslenecek. Bana bahşedilmiş hafif rüzgârın ve onun tadını çıkarabilmem için bahşedilmiş ruhun tadını çıkarıyorum; ve daha fazlasını ne soruyor ne kurcalıyorum. Handaki anı defterine yazıp bıraktığım şeyleri günün birinde benden başkaları da okur, bunlarla yol boyu oyalanabilirse, ne âlâ. Kimse okumazsa ya da zevk almazsa, o da kabulüm.

Fernando Pessoa 1935'te öldüğünde, sandığındaki eserlerinin sayısı tahmin bile edilemezdi. Onun elinden çıkmış şiirlerin, yazıların altında genellikle başka imzalar vardı. Üstelik bu isimler yalnızca birer takma ad değil, öyküsü, geçmişi, yazgısı, dünya görüşü farklı kişiliklerdi.

Ölümünden sonra elyazmaları derlenmeye başlandığı zaman bitmemiş eserler de bulundu içlerinde. Bernardo Soares imzalı *Huzursuzluğun Kitabı* da bunlardan biriydi. Tarihten, mitolojiden, edebiyattan, ruhbilimden haberdar bir yirminci yüzyıl insanının gerçekliği yadsıyışının, kendini hayallere hapsedişinin güncesiydi bu. Gündüzleri bir mağazada çalışan, geceleri yalnızlığını yağmurun sesinde, ayak seslerinde duyumsayan bir Lizbonluydu Bernardo Soares ya da Fernando Pessoa.

Bugün sadece Portekiz edebiyatının değil tüm dünyanın en önemli eserlerinden biri olarak kabul edilen *Huzursuzluğun Kitabı*'ndaki her metin, kırık bir aynanın, gerçekliğin bir yanını yansıtan ve sonsuzca çoğaltan bir parçası...

#portekizedebiyati #anlati #huzursuzluk #lizbon #yüzyıllıkitaflan

